

POKORA, CZYLI PRAWDA O SOBIE

Nie gońcie za wielkością, lecz niech was pociąga to, co pokorne! Nie uważajcie sami siebie za mądrych! /Rz 12,16b/

Bóg kocha pokornego, ponieważ pokorny żyje w prawdzie, jest człowiekiem prawdziwym. Człowiek pokorny wie, że wszystko co dobre i piękne pochodzi od Boga. Zna prawdę o sobie, o swoich słabościach i niedostatkach, ale też widzi całe bogactwo łask, którym obdarza go Bóg. Tylko pokorny umie przyjąć miłość Boga i wszystko to co chce mu Bóg dać. Człowiek pokorny wie nie ma nic swojego, nic czym mógłby się chlubić, ale „nie brakuje mu żadnego daru łaski”, by być szczęśliwym. W pokorze wykluczone jest chlubienie się człowiekiem, ale jest miejsce na rozpoznanie czy na uznanie. Człowiek, jako dziecko Boże, zna swoją wartość i wartość drugiego człowieka. Pokora uczy łagodności i wyrozumiałości. Pokorny nie jest zgorzkniały i nieczuły, ale radosny i pełen zapału, by służyć talentami i umiejętnościami, które otrzymał od Boga.

Ks. Piotr Pawlukiewicz na spotkaniu „Czy Jezus był grzecznym chłopcem?” skierował do studentów takie słowa: *Pamiętajcie pokora to jest prawda. Jak ładnie tańczysz to ładnie tańczysz. Jak ładnie śpiewasz to ładnie śpiewasz. Jak jesteś przystojna i wszyscy na ulicy się za Tobą oglądają to jesteś przystojna. Wszyscy by się nie pomylili. Jak jesteś dobrą uczennicą, to jesteś dobrą uczennicą. Jak masz same piątki albo szóstkę w indeksie to masz same piątki. Ale jak czegoś nie umiesz robić to nie umiesz tego robić. Pokora to jest prawda. Pycha to jest fantazja. Nawet jeśli tą fantazją lecimy w dół. Te nasze „ładnie śpiewasz”, „a ja będę tylko”, „ładnie malujesz”, „a tam, gryzmołę”, „ładną masz sukienkę”, „a tam, taka stara, jeszcze po matce”. Zamiast tego powinniśmy mówić: „Podoba Ci się? Super Ja też uważam, że jest ładna”.*

1. Modlitwa do Ducha Świętego

2. Wprowadzenie w temat spotkania

Komplementy

Czy zauważam w innych ich dobre cechy, coś co ich wyróżnia? Czy umiemy wyrazić swoje uznanie i pochwalić kogoś? I czy umiemy przyjąć szczerą pochwałę, tak aby była dla nas źródłem prawdziwej radości, a nie samouwielbienia czy pychy? - odpowiedź na to pytanie niech będzie ćwiczenie wprowadzające w spotkanie.

Każdy na karce krótko wypisuje cechy, które chciały pochwalić, wyróżnić u każdej osoby w grupie. Jeżeli znamy się lepiej zachęćmy do znalezienia „głębszych” pochwał, jeżeli znamy się tylko trochę lub prawie wcale, postarajmy się przypomnieć sobie jakąś sytuację, która może być źródłem pochwały lub zauważmy choćby to, że ktoś się uśmiecha, czy po prostu, że dobrze, że ty dziś z nami jest... Po zrobieniu notatek czytamy kolejno swoje komplementy, zachęcamy też do radosnego przyjmowania pochwał. :)

3. Dzielenie się Słowem Bożym

3.1. Czytanie Słowa Bożego oraz Adhortacji „Gaudete et exsultate”

Z Pisma Świętego:

Weźcie moje jarzmo na siebie i uccie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokorny sercem, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych. (Mt 11,29)

Synu, w sposób łagodny prowadź swe sprawy, a każdy, kto jest prawy, będzie cię miłował.

O ile wielki jesteś, o tyle się uniążaj, a znajdziesz łaskę u Pana.

Wielka jest bowiem potęga Pana i przez pokornych bywa chwalony. (Syr 3, 17-20)

Adhortacji Apostolskiej Ojca Świętego Franciszka „Gaudete et exsultate”

Powiedział On: „Uccie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokorny sercem, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych” (Mt 11, 29). Jeśli żyjemy wzburzeni, zarozumiali wobec innych, to w końcu stajemy się zmęczeni i wyczerpani. Ale kiedy postrzegamy ich ograniczenia i wady z czułością i łagodnością, nie czując się doskonalszymi, możemy im dopomóc i unikamy marnowania energii na bezużyteczne narzekania. Dla św. Teresy z Lisieux „miłość doskonała polega na tym, by znosić wady innych, by nie dziwić się wcale ich słabościom”.

3.2. Chwila refleksji Czas, by w ciszy rozważyć Słowo Boże i pozostałe teksty oraz zastanowić się nad tym, jak te słowa odnoszą się do mojego życia, postępowania.

3.3. Dzielenie Krótkie wypowiedzi uczestników spotkania dotyczące przemyśleń i refleksji, które wzbudziło w nich usłyszane Słowo Boże i pozostałe teksty. Wypowiedzi zwykle zaczynamy od przytoczenia jednego z wersetów, którego dotyczy ta refleksja. Wypowiedź w oparciu o przeczytane Słowo Boże i osobiste doświadczenie niech się łączy z odpowiedzią na pytanie:

Czym jest prawdziwa pokora? Co znaczy bycie skromnym? Jak nie popaść w fałszywą skromność?

4. Modlitwa na zakończenie spotkania